

(המשך מעמוד 8)

תום שיעור מיוחד במינו, שארך כשעה וחצי ושהתנהל בחצר הגדולה של בית הספר, היו מאות תלמידי הכיתות הגבוהות משוכנעים, שדי במיעוט כיריוני קטן כדי להרוס את הדמוקרטיה ולהטיל אימה ופחד על אוכלוסייה שלמה. בשעת בוקר מוקדמת, ביום החמישי, טרחו כמה תלמידים על התקנת בימת עץ קטנה בשולי החצר. הם מתחו כבלים, חיברו מיקרופונים ומקולנים, הציבו שולחן והעמידו ארבעה כיסאות. בשעה 9 וחצי אמור היה להיפתח הסיבוב הלפניאחרון במסעיהם החירות. יום קודם לכן הופיעו לפני התלמידים נציגי המפלגות הדתיות ומפ"ם; למחרת הופיעו נציגי המערך והליכוד; לאותו יום זומנו נציגי ר"צ, התחיה והרשימה המתקרמת לשלום.

מועד ההצאות כבר חלף והמהומה התמידה. דיין, בחליפה כהה, ניהל את קבוצת נאמניו ביד רמה ובקורארו, חילק הוראות, הורה על חלוקת כרזים ועל פריסת כרזות, כמו היה בעל-בית בחצר.

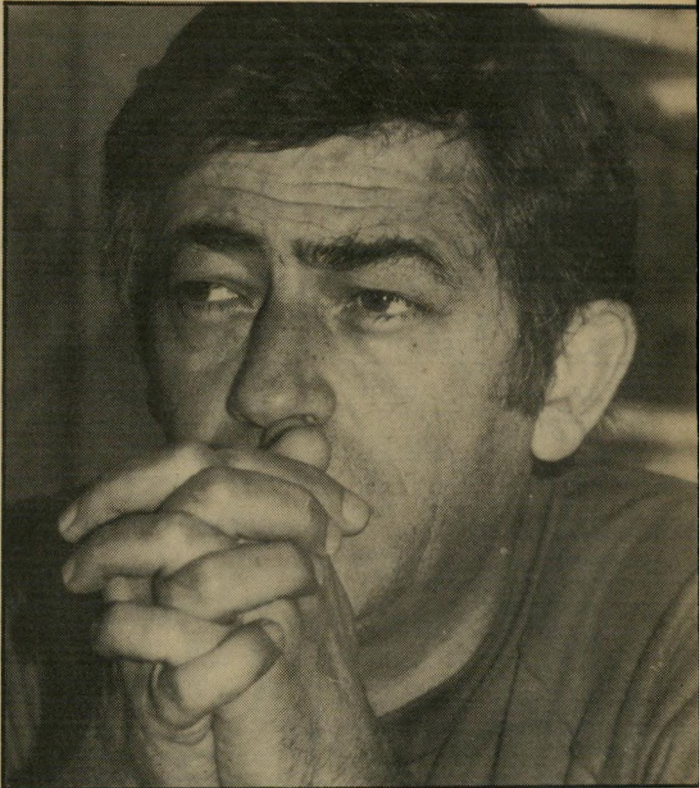
קבוצת תומכי ר"צ מקרב התלמידיים, בהנהגת נציגתם, עמדה תחילה בסמוך לנציג הרשימה המתקרמת. כשהאווירה התחממה נחרו להתרחק ממנו. הנגיבי: הייתי בכדידות מפחידה. רק שני תלמידים נותרו עומדים לידי, כשידמעות בעיניהם.

חלפה שעה תמימה והמהומה לא שככה. אנשי התחיה וכהנא התמידו בתיעתם שאיש הרשימה המתקרמת לא ידבר. באין התנגדות פעילה עברה השליטה במיגרש לידי דיין ואנשיו.

בריוןחירוס שנערך בשולי המיגרש, החליטה לבסוף הנהלת ביתהספר לבטל את התוכנית. סגןהמנהל אחז שוב ברמקול, הודיע שבתנאים אלה אין אפשרות לקיים את ההצאות והי וויכוח וקרא לאורחים ללכת, ולתלמידיים — לשוב לכיתות. פרלמנט התלמידים שותק באותו היום.

סיבה ותוצאה. יומיים קודם לכן, בריון שיגרת של ועדתההינוחן של

הזמנת המרצים, שנעשתה עליפי החלטת מועצתהתלמידים, וכתה בגיבוי הנהלת ביתהספר. המארגנים טרו חו להדגיש, שהם מזמינים נציג אחד מכל רשימה, אחד בלבד. ואמנם, דקות אחדות לפני המועד הופיעה ורד ליבנה, המרכזת הארצית של נוער ר"צ, והימים הנגיבי, מזכיר הרשימה המתקרמת בכנסת. סגןהמנהל, חיים רוגנר, המתין לאורחים ואף כיבדם

מוזכיר הנגיבי עוני תלמידיים ככו

במשקה. נציג התחיה, אישימחשבים בשם דני ריין, הופיע ממש ברגע האחרון ועורר סערה: בניגוד לתנאי ההזמנה באו בלוויית ארבעה צעירים, שני צלמים ומישהו שהציג עצמו ככתב מעורב.

סגןהמנהל זינק אל הבימה, אחז ברמקול ותבע על האורחים הלא-קרויים אים לעזוב את תחומי ביתהספר. הל לו, לא רק שלא נענו לתביעתו, אלא גם פתחו כשאגות. לא ניתן לפושע, לדבר כאן? צעקו. הנגיבי הוא פושע, שמשתף פעולה עם המחבלים! הוא סוכן של אשף ואסור לתת לו דרבי! **דמעות בעינייהם.** מפה לאוזן נלי חשה השמועה שנציג התחיה, המשמש בפועל כמוזכיר מפלגתם של גאולה כהן ויובל נאמן, מלווה באנשיכהנא. סגן המנהל, חיוור כסיר, שב אל הבימה וקרא לאישיכ"ף לצאת מחצר בית הספר. לשווא. תלמידיים סיפרו, כי התכוון ברבריו לצעיר מוכר, שאך יומיים קודם לכן חדר לחצר וחילק כרזים של מאיר כהנא. כאשר ניצב לבדו בחצר שכנידו כרוזים, לא עמד בו הכוח לסייב רב והוא מיהר לסתלק עליפי הוראת המורים. הפעם הרגיש חוק וזכה בגיבוי נציגהתחיה — לא רק שלא הסתלק, אלא היה פעיל בצעקות ובאיזמים.

ענין שיגרת תלמידיים

ההנחייה היתה להטריד את צה"ל באירועים מקומיים. הרוג בעזה וכמה פצועים בגדה

כ רוז מיספר 10 של מיפקדתה התקוממות הודיע לכל תושבי הדי שטחים הכבושים שבי"ש 21 במרס, המי כונה "יום כראמה", על"שם קרב כרא מהי בי"ש 1968, יש לערוך הפגנות. הודעה זו הביאה אותי ביום השני השבוע אל הגדה המערבית. מזגהאוויר האפור והקריר, שבהרים שמצפון לירושלים הוא עוד יותר אפור ועוד יותר קריר, קירם את פני כשנסעתי תי מירושלים צפונה. הפגנות, או הפרותסדר והתפרעויות, כפי שהן מכונות כפי צה"ל ומר בית העיתונים, אינן צפויות אף פעם בשעה מסוימת ובמקום מסויים. הן מתחילות בתוך זמן קצר ביותר, במקום שגראה בררדיכלל למתבונן מהצד כמיקרי לחלוטין. הן מסיימות בהתאם

דינמיקה מקומית, המובילה את עצמה, ושלאיש מבחוץ קשה להבין את פישרה. בכורך היו התנויות ברמאללה פתוחות כרגיל, כפי שמורים הכרוזים, עד השעה 11 בבוקר. בשעה זו, כאילו לפי שיעון שווייצרי מדוייק, נסגרות באחת כל התנויות, ובתוך זמן קצר ביותר מתרוקנים הרחובות, שער לפני דקות מעטות היו הומים אדם וכליירכב. למרות התנויות הפתוחות, המיסחר הפעיל והתנועה הערה ברחובות הראשיים של רמאללה, היה באוויר מתח רב. כאילו הכל ממתינים לגפרור אחד קטן, שיעיץ את הלהבה. המתח גבר כשנסגרו התנויות. צעיי רים וצעירות התחילו לנוע כמהירות ברחובות המתרוקנים, לבושיגינס, לי-

יום כראמה

ענת סרגוסטי

ענת סרגוסטי, תלמידיה

לגודלן, לגודל הכוח הצבאי שעומד מול ההפגנה ולאיושהו כוח בלתיירדוע ובלתימתוכנן. לפעמים הן אורכות זמן רב. או מתגרים המפגינים בחיילים, אלה מנסים לפזר אותם באמצעים שונים — גאז מדמיע וירי של כדוריגומי. הראשון הממהר להגיע

רובם נעללירובוק מורדרניות, בסווררים, ולכל אח מהם כופיה שחורה, לבנה או אדומה לצווארו. תוך כדי הליכה התיחילו חלק מהצעירים לכסות את פניהם בכופיות. היה ברור שתיכף עומד להתרחש "אירוע". חיילי צה"ל, חלקם עטופים ברוכונים מכף רגל ועד צוואר, וחלקם רק במעילים חמים, סיררו בשיטתיות לאורך הרחובות. הם שירכו את רגליהם בחוסררשק מוחלט. הם היו עמוסים בצידור רב, הנשק האישי היה תלוי על כתפיהם כאלכסון, בידים הימנית אלה מוכנה לפעולה, ועל אחוריהם קסדה שדפקה בקצב ההליכה. הם הלכו בשני טורים מקבילים, כל טור בצד אחר של הרחוב, והביטו בשיגרתיות לכל עבר. הצעירים חלפו על פניהם בצעד מהיר, משירים מבט אל החיילים. גיפיים צבאיים ללאגנות התרוצצו בנטיעה מהירה, כשאורותיהם דולקים. העיתונות היוותה את הגורם המאייבי השלישי במישחק. צוותים רבים של טלוויזיות מכל העולם, עיתונאים וצלמים נסעו במהירות ברחובות, כשיהם מסתובבים סביב עצמם, סביב החיילים וסביב הפלסטינים, מנסים לתפוס את האירוע, משתדלים שלא לפספס. לעיתונאי במצב בלתיברור כזה קשה לעמוד במקום אחד, שמא יחמיץ את ההפגנה. אז מסתובבים כל היום, נכנסים לסימטות, למחנותפליטים, מסיירים ברחובות הראשיים, נוסעים

לגודלן, לגודל הכוח הצבאי שעומד מול ההפגנה ולאיושהו כוח בלתיירדוע ובלתימתוכנן. לפעמים הן אורכות זמן רב. או מתגרים המפגינים בחיילים, אלה מנסים לפזר אותם באמצעים שונים — גאז מדמיע וירי של כדוריגומי. הראשון הממהר להגיע

* בכראמה, כפר מעבר לירדן, היו ממוקמים כוחותאשף. צה"ל וחל בקרב זה כישולו. ואשף מייחס הישג זה לעצמו, אף שצה"ל מייחס אותו לצבא הירדני. זה היה הקרב החשוב הראשון אחרי מלחמתששת הימים.

חייל מחזיק ברגל פלסטיני ואחרכך מוט עירום